

դէպ պահելով անայլալ պատկառանքի մը սրբութիւնը : Այդ տպաւորութիւնները, այդ խօսքերուն խելամտութիւնը և այդ տեսարաններուն մտապատկերումը սուրբ ծնողքին կողմէ, պիտի ըլլային քրիստոնէական պատմութեան առաջին աղբիւրները, որոնցմէ ապագան պիտի քաղէր իր հաւատքին ոյժն ու կենդանութիւնը . սքանչացումը՝ դուք ըսէք փառաբանութեան՝ ի՞նչ անկշռելի տուրք, որով Մարիամ և Յովսէփ առաջին իսկ վայրկեանէն կ'ընդառաջէին իրենց զաւկին միջոցաւ իրենց եւդամ աստուածային յայտնութիւնը :

Անոնք, հրեշտակները, հովիւները և աստուածային ծնողքը կատարեցին փառաբանութեան իրենց այդ պարտականութիւնը, իւրաքանչիւրը իր ընտիքեան և հոգեկան կազմութեան յատուկ կեդրոնով : Այդ մեծ և ճշմարտապէս սքանչելի խորհուրդին առջև ի՞նչ պիտի ըլլայ մերինը . ի՞նչպէս պիտի փառաբանենք մեր Փրկչին ծնունդովը մեզի յայտնուած մեծ ճշմարտութիւնը : Ամէն քրիստոնեայ, որ տարւոյն մէջ անգամ մը գէթ հաղորդութեան մէջ կը զննէ իր հոգին այս տօնին իմաստին հետ, այդ հարցումը պէտք է ընէ ինքզինքին :

Անոնք չգիտէեցան բնաւ անոր հանդէպ

իրենց փառաբանութեան այսինքն պաշտելութեան պարտականութեան մէջ, հակառակ որ անոր ծագումը միայն տեսեր էին տակաւին . իսկ մենք որ քսան դարերու իրակա նութեան մը վրայ այդ մեծ խորհուրդէն բղւած արտահոսած ամբողջ կիանքի մը հրաշալի ճառագայթումը ունինք մեր աչքին առջև, ի՞նչ կրնանք կամ պարտինք ընել իրեն փառաբանութիւն . — ո՛հ, ո՛չ այս հանդէսները, ո՛չ այդ երգերը, ո՛չ պաշտամունքի այդ սարքուածքը լոկ, այլ այդ ամենէն աւելի մաքուր և ամբիժ իղձը որ մեր մէջ էս, իրեն խոնարհութեան, օղբատութեան, հնազանդութեան և բարեպաշտութեան իւրական նուիրումի մը խորանին մէջ, մեր սիրտերուն մէջ էս ամէն տարի ծնի և մարմնանայ Աստուծոյ յայտնութիւնը :

Հաւատացեալին համար չկայ փառաբանութեան աւելի մեծ գործ մը քան ցանկալ իր մէջ ունենալ աստուածային կեանքը, ցանկալ մօտենալու Աստուծոյ, միանալու իրեն հետ, և ծնելու իր մէջ, այսինքն սրբազործել միշտ անձն ու կեանքը անոր սիրովն ու հաւատքովը, և արժանապէս, սրբի խորերէն հնչեցուած ձայնով մը երգել . «Տէր ասաց ցիս, որդի իմ ես դու, և ես այսօր ծնայ զքեզ» :

ԱՐՏՈՅՏ ԱՅԵՂԱՅ

«ԱՆՁԻՆՔ ՆՈՒԻՐԵԱԼՔ»

Մե՛ր ալ թիւր հասաւ երեսուն եւ եօթի .
Աստուած իմ, սիւսս ի՛նչպէս դէպի Քեզ կը յորդի :
Բայց թիւն ի՛նչ կ'արժէ, Տէր, շնորհի՛ք որ որակին
Շողայ փայլը մեր մէջ, սրբութեան ջինջ ոսկին :

Խընկաբոյր կարմիրով լեցուած այս բաժակն ա՛ն :
Քամելէ վերջը մէջն օղկոյզներ բոցալաւ ,
Անդողոյզ մասներով բայց անով բրոնած վե՛ր՝
Բերեւ եմ գայն ընծայ սեղանիդ սրբաբնուէր :

Ա՛ն գայն, եւ տո՛ւր ուրիշ մը մեզի, փոխաւէն .
Մեր ուխտն է որ երսուն եւ եօթներ հո՛ս բերեն
Քեզ, իբրեւ ձօն յոյսի, հաւաստի եւ սիրոյ,
Անարատ կեանքներու զոհե՛ր միշտ ի մոռոյ,

Որ այս հողն օհնելուած, ոռոգուած ֆու աջով,
Ուռնացնէ միշտ ասո՛ք հասկեր եւ որբեր ջով .
Որ հրագիդ սուրբ իւղին մընայ յոյսը անե՛ջ,
Ու «Անձիմն մուրեայք»ն հընչէ միշտ այս Տան մէջ :